

[Nina Andersen.]

Det vil være muligt gennem anvendelsen af de højere frekvenser at gennemføre en supplerende fjernsynstjeneste, formentlig med 2 programmuligheder, ved en landsomfattende fjernsynstjeneste, men der er rigtignok den hage ved det, at udnyttelsen heraf er betinget af, at der enten anskaffes nye fjernsynsapparater eller fjernsynsmottagerne suppleres med forsatsapparater. Der vil være meget store interesser forbundet hermed, både privat- og nationaløkonomisk set, men man må også være klar over, at der ikke er opnået international standardisering af den teknik, der skal anvendes ved fjernsynsudnyttelsen af de høje frekvenser, eller en europæisk norm for farvefilm eller for frekvensernes tildeling. Det menes ganske vist at ville ske i løbet af et par år, men mon det dog ikke i hvert fald for fjernsynets vedkommende må betragtes som en lygteemand at foreslå mulighederne for private fjernsynssendere åbnet på dette løse grundlag?

Og hvordan ligger det med radioen? Hvad mellembølger og lange bølger angår, er der ingen muligheder, hvis Danmarks radio fortsat skal dække landet med 2 programmer, og mindre kan man vel ikke tænke sig. De radiostationer, som ved en anden international plan, den såkaldte Københavnsplan, vedtaget 1948, blev tildelt Danmark, er taget i brug, og i øvrigt er alle frekvenser intensivt udnyttet af de europæiske lande, således at der hverken er legal eller teknisk mulighed for oprettelsen af private stationer her i landet.

Tilbage er så spørgsmålet om FM. Ved den tidligere nævnte Stockholmsplan blev anvendelsen af FM-båndet fra 87,5 til 100 mgh inden for det europæiske område fastsat. Derved fik Danmark tildelt frekvenser, som gør det muligt at dække hele landet med 3 programmer. Her foreligger altså en teknisk og legal mulighed for, at der kan oprettes FM-stationer, som ikke vil forstyrre udsendelserne fra Danmarks radio. Efter hvad der er oplyst i udvalget, vil der kunne oprettes indtil 13 stationer, der enten vil kunne dække hele landet med et program eller eventuelt vil kunne anvendes til regionale udsendelser i landets forskellige dele. Der vil næppe være interesse i at oprette regionale privatsendere under hensyn til de betydelige omkostninger, der er forbundet

med oprettelsen af stationerne. Hvis Danmarks radio vil supplere med en kæde af FM-stationer, vil det koste ca. 5 mill. kr., men det er kun, fordi man kan udnytte forhåndenværende master og ledninger o. s. v., at udgifterne kan begrænses hertil. En privat station må regne med betydelig større udgifter. Man må antage, at kun muligheden for dækning af hele landet vil være aktuel for en privat station. Det bringer mig til spørgsmålet om regionale udsendelser fra Danmarks radio. Det er i udvalget oplyst, at man i øjeblikket arbejder med planer om at påbegynde regionale udsendelser over FM. Man har tænkt sig at gennemføre det på samme måde, som det gennem nogen tid har været forsøgt af Sveriges radio, hvor man hver søndag i en halv time sender regionalt over rigsprogrammet til 4 distrikter. Vælger man denne fremgangsmåde og bliver ved den, skulle der altså ikke være noget til hinder for, at den tredje mulighed for udsendelser på FM blev stillet til rådighed for private stationer; men man må være klar over, at man derved antagelig for en lang årrække afskærer Danmarks radio fra muligheden for at sende regionalt, samtidig med at man sender rigsprogrammet, og hvis erfaringerne fra de nu planlagte regionaludsendelser skulle fremkalde et almindeligt ønske blandt lytterne om en sådan samtidig udsendelse af regionale programmer og rigsprogrammet, vil man altså have lukket af for det, hvis man overlader denne tredje mulighed til private stationer.

Vi finder det derfor ikke rigtigt eller hensigtsmæssigt gennem lovgivningen at åbne adgang for, at den eneste tilbageværende mulighed for enten et tredje program eller de nævnte regionale udsendelser sammen med rigsprogrammet stilles til rådighed for private. I denne forbindelse er det nok værd at se på, hvorledes en sådan privat sender kunne tænkes finansieret, og hvilke synspunkter det kan give anledning til at præcisere. Det kan vel næppe tænkes, at organisationer med en bestemt politisk eller anden livsanskuelse kunne ønske en sådan privat station, eller at ministeren, om et ønske forelå, ville give koncession til en sådan organisation. Man må altså antage, at de eventuelle liebhavere ville være forretningsmænd eller grupper af forretningsfolk, og finansieringen måtte vel,